

ת"פ 13644/05/13 - מדינת ישראל נגד פארס אבו לטייף ת.ז.

ת"פ 13644-05-13
11 מאי 2014

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל
נגד

פארס אבו לטייף ת.ז.

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

עו"ד - גרובס

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שביום 3.5.13, בערב, בכביש 3415, סמוך למושב לכיש, הסיע ברכב מסוג פורד, שני תושבי הרשות שאין בידם אישורי כניסה כדין. הוא נהג ברכב, ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח תקפה.

במסגרת ההסדר נדחה לקבלת תסקיר, אף שהתביעה הודיעה שתעתור לעונש מאסר בכלא, בעוד הסניגור יבקש להימנע לחלוטין ממאסר.

בית המשפט סבר כי ראוי שתתקבל גם חוות דעת ממונה, אף שחוות דעת לא נתבקשה.

נתקבלו תסקירים, מהם עולה כי הנאשם רווק, בן 22, גר עם משפחתו ברהט. לדבריו, הוא בעל תעודה של 12 שנות לימוד, למרות זאת חסר ידע בסיסי בקריאה וכתיבה, שכן לא נכח בלימודים על רקע מצבו הבריאותי. לדבריו, מגיל 12 החל לסבול מכאבים ברגל ונזקק לטפולי אינטנסיביים המקשים עליו בחיי היום יום. מאישורים רפואיים שהמציא עולה כי סובל מבעיה במפרק ברגל, משכך מתקיים מקצבת הבטחת הכנסה ואיננו עובד. הוא טוען שלא זכאי לקצבת נכות, אך נמצא בהליך מול המל"ל על מנת שיכירו בו.

עמוד 1

לגירסת הנאשם, בעבר נהג לצרוך סמים באופן מזדמן, אך הכחיש כל בעייתיות בתחום. כמו כן, טען שנוהג לשתות אלכוהול עם חברים, אך גם טען שגם כלל לא צורך אלכוהול. לכן, לא יכולים לומר אם קיימת בעית התמכרות.

התרשמות שירות המבחן במצבים בהם חש חוסר נוחות ולא נעים לו הוא עלול להגיב בדפוסי התנהגות אלימים. כמו כן, התרשמו שהוא חש תסכול רב בשל מצבו הבריאותי שמשפיע על מצבו הנפשי ותגובותיו במצבי לחץ ותסכול. הוא מרוכז בכאביו ומצבו הבריאותי ומתקשה להתפנות לבחינה עצמית.

בעבר נשלח לקבלת תסקיר והתרשמו שקיים קושי לשמור על כללי התנהגות נאותים וכי הוא בעל נטיה לפרוץ גבולות ולכן נמנעו מהמלצה. הוא מודה בעבירות אך מתקשה לקחת אחריות על מעשיו. הוא מתקשה להרחיב אודות הנסיבות שקדמו לעבירות ולאופן ביצוע העבירות. טען שביצע עבירות בהשפעת חברים והתקשה להתיחס לעובדה שנהג ללא רישיון. הוא התקשה להתיחס לחלקו ולהשלכות והם התרשמו מקושי שלו להבין את הסיטואציה וכי מדובר במי שמתקשה ללמוד מכך לעתיד ולכן נמצא בסיכון להתנהג באותו אופן גם בעתיד.

הם התרשמו מאדם בודד המרוכז בצרכיו הבסיסיים ואף שיש נזקקות טפולית ואף ניסו לגייסו להליך טפולי, הוא התנגד ושלל כל אפשרות שכזו. הם התרשמו כי בשלב זה של חייו הואיל והוא טרם רואה תוצאות של מעשיו בפועל, מתקשה להפנים את חומרת העבירות. כמו כן, מדובר במי שמתקשה להשתלב בשוק העבודה וטוען שהוא לא יכול לעבוד בשל מצבו הבריאותי. תחילה סברו כי מקום להמליץ על צו של"צ אך הוא סירב בשל מצבו הבריאותי.

בסופו של דבר, לאור היחס שלו, העדר המחוייבות והיכולת להתארגן, אי לקיחת אחריות מלאה וחוסר נכונות לשתף פעולה בהליך טפולי, הם ממליצים להטיל עליו מאסר, בעבודות שירות, על מנת שיהווה גבול חיצוני הולם יחד עם מאסר מותנה ארוך ומרתיע.

הממונה ציין בחוות דעתו כי מדובר במי שנעדר מוטיבציה ולא משתף עמם פעולה. הוא סירב לענות על שאלות, טוען שלא מסוגל לעבוד, לא רוצה לעבוד, אף פעם בחייו לא עבד עקב בעיות אורתופדיות. הרופא שבדק ציין שאין לו כל רצון לעבוד וכי לקבל חוות דעת עדכנית אורתופדית בהתיחס לכושר העבודה ולאפשרות של מגבלות בעבודה פיזית. הוא סירב להמציא אישור של אורתופד, הוא הוסיף כי הוא מסרב לעבוד שלא לצורך שכר ואף מעדיף להיכנס לכלא כדי לשאת מאסר ולא בעבודות שירות.

לחובת הנאשם, שתי הרשעות בתחום הפלילי, הראשונה ב- 5.12.10 בעבירה של החזקת סכין ואיום, בית משפט הסתפק בקנס ומאסר מותנה והשניה, מיום 7.2.13, עבירות של התנגדות למעצר חוקי והכשלת שוטר, בית משפט הסתפק במאסר מותנה, קנס והתחייבות. כמו כן, לחובתו הרשעות בתחום התעבורה, שכן גם בעבר נדון בגין נהיגה ללא רישיון ב- 3.5.11 ואף נדון ל- 11 חודשי פסילה בפועל ול- 4 חודשים פסילה מותנית שהיא ברת הפעלה. כמו כן, לחובתו עבירה של חצית כביש שלא במעבר חציה ואיסור שימוש ברכב לא תקין.

שמעתי שגם היום הנאשם בלתי מורשה לנהוג.

התביעה עותרת למאסר מעבר למתחם המינימום ומפנה את בית המשפט לברע"פ 7726/13, **ג'מעה נססרה נ'** **מדינת ישראל**, החלטה של כב' השופט גו'בראן, מיום 8.1.14. באותו עניין הנאש הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה

של הסעה של 4 תושבי האזור. המבקש ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר של 7 חודשי מאסר, 10 חודשים מאסר מותנה, קנס בסך של 5000 ₪, פסילה למשך 6 חודשים. בית משפט מחוזי דחה הערעור על שני חלקיו והוגשה בקשה לבית משפט עליון לקבלת רשות ערעור. בית משפט עליון דחה הבקשה ומעבר לנדרש הוסיף לגבי העונש שאין בו להצדיק מתן רשות ערעור, שכן לא מדובר בסטיה משמעותית ממדיניותה ענישה וכן כי לא מצא שנסיבותיו האישיות, כמו גם עברו הפלילי ויתר השיקולים שהעלה, לא קיבלו משקל מספיק בגזר הדין כדי לעמוד באמת מידה מחמירה כאמור.

הסניגור מפנה אך ורק לפסקי דין של בתי משפט שלום שונים, שבהם בגין עבירה זהה ואפילו בנסיבות חמורות יותר ובהצטרף עבירות נוספות, בית משפט הסתפק בעונש של מאסר מותנה או לחילופין, מאסר בעבודות שירות. הסניגור סבור כי גם במקרה שבפני מן הראוי להימנע ממאסר לחלוטין.

הסניגור מודע למתחם העונשי שנקבע על ידי מותב זה וכן למתחמי ענישה שנקבעו על ידי בית משפט מחוזי, אך למרות זאת סבור שהואיל ולדבריו העבירה נעברה ב"רף התחתון" של החומרה, עונש המינימום הוא מאסר מותנה. לא אוכל לקבל טיעון זה ולא יעלה על הדעת שעונשו של המסיע יהיה קל מעונשו של הנוסע השוהה הבלתי חוקי, על אחת כמה וכמה שנלווית לכך עבירה נוספת של נהיגה בהיותו בלתי מורשה. מקובל עלי שהמתחם העונשי בגין עבירה של נהיגה על ידי בלתי מורשה נע בין מאסר מותנה למאסר בפועל, אך אין לשכוח כי במקרה זה העבירה נעברה עת תלוי נגדו עונש פסילה מותנית ולחובתו עבירות זהות של נהיגה ללא רישיון וביטוח.

העיקרון המנחה בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה הינו עקרון ההלימה, כלומר קיום יחס הולם בין חומרת המעשה, נסיבותיו, ומידת האשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

המחוקק קבע כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם העונש ההולם המעשה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ואלו שאינן קשורות לביצוע העבירה.

למרות האמור, רשאי ביהמ"ש לחרוג מן העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

נקבע מתחם ענישה על ידי בתי משפט מחוזיים שונים בהתיחס לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין שנע בין חודש מאסר ל- 6 חודשי מאסר.

מתחם זה אומץ בתאריך 10/10/12 במסגרת עפ"ג 28704-09-12 (מחוזי באר שבע) בעניין **גאנזרה נ' מ.י.** באותו עניין הנאשם נדון בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין לחמישה חודשי מאסר בפועל, ומאסר מותנה של שישה חודשים למשך שלוש שנים, וזאת לאור העובדה, כי לחובתו 4 הרשעות קודמות, שלוש מתוכן בעלות אופי בטחוני, בגינן נדון לעונש מאסר בפועל, וכן עבירה זהה של כניסה לישראל שלא כדין בגינה נדון בשנת 1997 לשלושה חודשי מאסר. בית משפט מחוזי בבאר שבע דחה הערעור.

לטעמי, מן הראוי להחמיר בעונשו של המסיע, מעסיק ומלין ולהטיל עליהם עונש חמור מזה המוטל על מי שנכנס לתחומי ישראל כדי לשבור שבר ולהאכיל משפחתו. הרי אלמלא ידע הנכנס כי ימצא מי שידאג לו, תמורת בצע כסף, לא היה נוטל הסיכון כלל. דה פקטו, באיזון שבין הסיכון שיתפס או שאם יתפס עונשו יוחמר, לבין הסיכוי שיצליח לעבוד או למצוא דרך מכניסה אחרת, הוא יעדיף הסיכוי שיאפשר לו להניח פת לחם על שולחן משפחתו. זאת בעוד האחרים נבנים ממצוקתם הכלכלית הקשה של תושבי הרשות, הנכנסים לישראל, וזאת כדי להיבנות על גבם, בהסעתם או בהעסקתם, מבלי לשלם זכויותיהם הסוציאליות או מיסים כדרישת

החוק, תוך פגיעה באפשרות ההעסקה של תושבי ישראל, שהשכר שיש לשלם להם גבוה יותר, ועל חשבון אלה, שבצר להם נאלצים לעבוד תמורת שכר נמוך משכר המינימום. שלא לדבר על התופעות החמורות הנלוות לכך, שרותי הסעה מאורגנים לתושבי הרשות תמורת תשלום גבוה ביחס למקובל, וקבלנים הנותנים שמם למתן אישורי העסקה תמורת תשלום חודשי גבוה, מבלי שיעסיקו אותם בפועל, זיופי אישורים ומכירתם ברשות לכל מרבה במחיר, מתן שוחד, ועוד תופעות חברתיות קשות, מסואבות ומעוררות חלחלה.

ברע"פ 3173/09 מחמד פראגין נגד מדינת ישראל, (להלן: "הלכת פראגין"), בימש"ע ביום 5.5.09 ציין לגבי כניסה לישראל שלא כדין כי:

"...מדובר בסיטואציה שלה דמיון למלין, מסיע ומעסיק השוהים הבלתי חוקיים ולגנבי הרכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, מכות מדינה למינהן. ברי הצורך במאבק בכניסה ובשהייה הבלתי חוקית אך מנגד נהירים המצוקה וחיפוש הפרנסה. איזון הוא שמו של היעד המשפטי. אמות המידה של הלכת אבו סאלם יפה כוחן גם כאן ונוכח קיומו של סיכון בטחוני ואיומו הנמשך של הטרור- שיקול ההרתעה הינו שיקול מהמעלה הראשונה."

ברע"פ 7544/05, מורד שאולוב ואברהם לב נ' מדינת ישראל, (תק-על 2005 (4), 3659) נקבע לגבי עבירת ההסעה והעסקה כי:

"חומרתן המיוחדת של עבירות אלה, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, אינה טעונה הוכחה, וזאת בנסיבות מיוחדות של מדינת ישראל שטרם באה אל מנוחה; זאת אף אם בסולם העונשין אין העבירות הללו במדרג הגבוה. חוששני שהחומרה והסכנה עודן עימנו, והלוואי ואתבדה בהערכה כי עוד ילוונו לאורך זמן. מכאן הצורך בהרתעה, צורך שלא נתמעט למרבה הצער. עם זאת, גם בפס"ד חטיב נקבע, כי יש לבדוק אם היו נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, הקשורות בנאשם האינדיבידואלי. ובדיקת נסיבות אישיות היא לחם חוק בביהמ"ש, במסגרת עקרונות של זכויות היפים בכלל ויפים בפרט."

ניסיון העבר מעיד כי המסיעים עושים כן בדר"כ למען בצע כסף, תוך שעוצמים עיניהם מן האפשרות שהם מסיעים פצצות מתקתקות. אמנם הנאשם טוען כי הסיע השוהים למרחק קצר אך אין בכך להצדיק הפחתה ממתחם המינימום.

ניתנו לנאשם שתי הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהשתלב בהליך טיפולי שיקומי שהיה מאפשר הפחתה ממתחם המינימום אך לא השכיל לנצל הזדמנויות אלה. בה במידה ניתנה לו הזדמנות לשתף פעולה עם הממונה ולא רק שלא ניצל ההזדמנות, אלא עמד על כך שהוא מסרב לעבוד.

כאמור התופעה של הסעת תושבי הרשות הינה תופעה שיש למגרה מן השורש וניתן לעשות כן באכיפה ממשית ובאמירה עונשית חד משמעית.

בשל המתחם העונשי שנקבע לנכנסים- מצאתי כי המתחם העונשי הראוי לגבי המעסיק, מלין ומסיע, אמור להיות חמור יותר ולכן הינו מאסר הנע בין 3 ל- 9 חודשים.

בית משפט זה מודע לכך שהתביעה המשטרית מגיעה לעיתים להסדרי טיעון שאינם כוללים מאסר כלל, אך מדובר במקרים בהם נסיבות מיוחדות. לא זה המקרה שבפני היום.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה האישיות של הנאשמת ועברו/ה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים, בניכוי התקופה שהיה עצור.
2. אני מטילה על הנאשמת 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים והתנאי הוא שלא תיעבור עבירות בהן הורשע, נהיגה בפסילה, למעט העבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח חובה.
3. קנס בסך 900 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם ב- 3 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10 לחודש השני מיום שחרורו מהכלא.
אם לא תישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.
4. הנאשמת/תיחתום על התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בהן הורשע במשך 3 שנה/ים מהיום.
אם לא תיחתום על ההתחייבות, תיאסר למשך 90 ימים.
5. הנני פוסלת את הנאשמת/מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים. הואיל ובלתי מורשה, אין צורך בהפקדת רשיון והפסילה תחושב מיום שחרורו מהכלא או במצטבר לכל עונש פסילה אחר.
מוסברת לו חומרת העבירה של נהיגה בהיותו פסול לנהוג.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ד, 11/05/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב תחילת ריצוי מאסר בפועל בלבד למשך 45 יום לצורך הגשת ערעור ובתנאים כדלקמן :

1. הפקדון , ערבות עצמית וערבות צד ג' , יעמדו להבטיח התיצבותו לדיון בבית משפט מחוזי ולעונש במידה ויהיה עליו לשאת בעונש מאסר. כמו כן, ניתן יהיה לקזז מהפקדון את הקנס, לאחר הדיון בערעור אם יוגש.
2. איסור יציאה מהארץ. לצורך זאת, אם יש בידו דרכון, עליו להפקידו במזכירות בית המשפט.

**ניתנה והודעה היום י"א אייר
תשע"ד, 11/05/2014 במעמד
הנוכחים.
רובין לביא, שופטת בכירה**